

Đánbá

TUẦN BÁO XUẤT BẢN NGAY THỨ SAU

NAM THỨ 6 = SỐ 241 = RA NGÀY 12 MAI 1944

Tòa - Soạn và Tri - Sự 76, Rue Wiéle Hanoi - Tél. 479

MOISO báo tháng 4.10
số 1101 810
nội văn 12/0
CHÍNH - PHU
GẤP ĐÓI

THƯ - TỬ VÀ NGÂN
PHIẾU XIN GỬI VỀ
La DIRECTRICE du
TUẦN BÁO
ĐÁN - BÀ
76, Wiéle - Hanoi

LƯỢC - THUẬT MỘT BÀI DIỄN VĂN CỦA PÀ MARIA MONTESSORI CHÍNH CON TRẺ ĐÃ SINH RA NGƯỜI LỚN

Tiếp theo kỳ trước
Cái thời chúng ta
đang sống đây
đã là thời của
những sự phát-
minh kỳ - diệu,
thì chúng ta

cũng không nên ngạc-nhiên khi thấy linh-hồn loài
người đã công bố một vài điều bí-mật của nó....
Tôi xin lấy một ti-dụ, tuy không có liên-lạc gì đến
câu truyện tôi nói, song cũng giúp ta hiểu rõ một
quan-niệm mới lạ về con trẻ : tôi muốn nói đến
những điều phát-minh của khoa hải-học.

Cho mãi gần đây, người ta chỉ vì trực-giác
(intuition) mà nói đến sự sinh-hoạt dưới đáy bể.
Người ta không nhận rằng, ở một độ sâu nào đấy
lại có thể có được những sinh-vật thoát khỏi sức
ép của nước, mà phải chết. Và lại, ánh mặt trời
đã không thể rọi qua một khối nước nhất-định
thì những sinh-vật ấy, tuy có mắt cũng như mù,
mà đều bị huộc vào một tình trạng bất-động.

Sự thực thì khác hẳn : một số nhiều sinh-vật,
mắt vẫn mở to, vẫn sống và hoạt-dộng theo trật-
tự hẳn hoi. Đánh rằng ánh mặt trời không rọi
đến nơi chúng ở, nhưng chúng đã tạo lấy ánh
sáng cần - thiết. Thì đứa trẻ cũng thế : từ đáy
hồn nó đã phát ra một thứ ánh sáng. Tạo-hóa
hay chúng ta không sao phủ-bầm cho nó được.

(Xem tiếp trang 9)

XIM TRONG
SỐ NÀY :
**CON NHÀ
NHỎ CỨ...**

TRANG THƠ
của Ng. Bính

CHUYỆN

HỎI. — Tôi sinh con có một bé, nhưng muốn kiếm về hiền để nương cậy tuổi già. Nhưng con tôi lại ưng một gã mà tôi không thuận ý chút nào, tôi đã hết sức khuyên lơn, mà con tôi vẫn khăng khăng quyết chí lấy gã kia. Tôi thương con đành phải nhượng bộ, và trở đời thương con agon rỏ, tôi hết sức gây dựng cho con rể, mong mỏi nó biết tu chí làm ăn. Không ngờ tính tình nó không sửa đổi chi biết ăn chơi và lại còn ra ý trơ-rúng mẹ vợ. Thương con, mọi sự tôi đều ngờ đi hết. Song con rể tôi ngày càng quí, đạo này tôi không bù đắp cho con gái tôi nhiều như trước thì xem ý hẳn gây sự với vợ luôn. Tôi còn một ít tư diên để dùng dưỡng tuổi già, nay con gái tôi về xin tôi bán nốt lấy tiền cho chồng nó buôn bán. Tôi biết nếu không cho thì con tôi sẽ khổ sở, mà cho thì chẳng bao lâu cũng hết, mẹ con trở lâm vào cảnh tay trắng. Con tôi không hiểu đến thế vẫn một mực tin chồng. Tôi rất phân vân không biết có nên bán hết, cho con, đành nào thì cũng già của nó rồi, để cho trọn cái đạo làm mẹ hay là nên giữ lại cho nó về sau?

BÀ KÍNH (Ninh-Bình)

TRẢ LỜI. — Người con gái của bà thực đáng thông trách, chỉ biết có chồng mà không biết có mẹ. Vẫn hay đó là lẽ thường tình, đàn bà ai cũng thiên về chồng hơn, nhưng con gái của bà thì thiên quá. Sinh con gái như thế thực bằng thừa! Thế mà

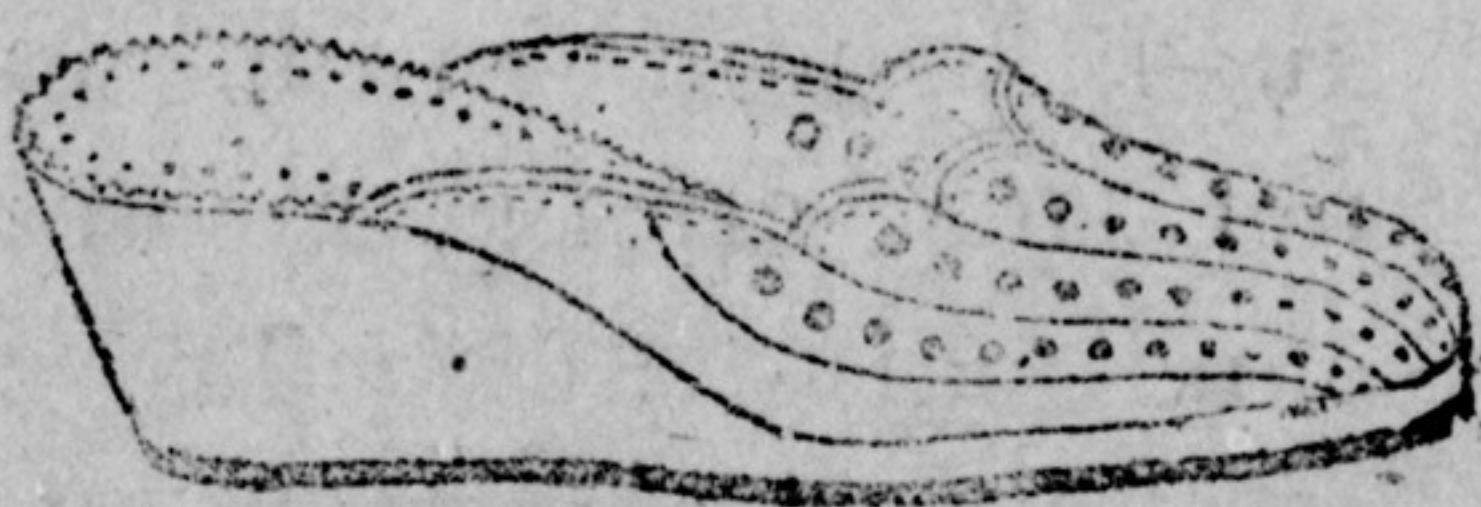
bà không một lời oán trách con, đủ biết lòng bà thương con biết bao! Nhưng lòng thương chỉ nên đến thế này thôi.

Bà đừng để lòng thương con làm mình thành nhu nhược! Bà đã làm đủ và quá bốn phần một người mẹ rồi, bà đã chịu cho con lấy một người bà không thuận ý, bà đã gán hết tài sản vì con vì rể. Con bà không thể trách bà được nữa. Bây giờ bà có quyền được nghỉ đến bà: chỗ tư diên kia bà phải giữ lại để dùng-dưỡng tuổi già. Rỏ như thế, con như thế, bà còn trông cậy thế nào được nên bà không tự trông cậy vào bà? Và giữ cho bà cũng tức là giữ cho con. Con rể bà còn thấy bà có ruộng có nương còn hy vọng được nhờ vả, thì còn nể nang con gái bà. Vẫn hay cái tình vụ lợi như thế không quý gì, không phải là chân hạnh phúc của con bà, nhưng ở đời nhiều khi người ta cũng phải bằng lòng những sự « tạm tạm được » những sự yên thân được giờ phút nào hay giờ phút ấy.

QUE LAM

10 rue de la Lague HANOI
(PHỐ CHÁ CÁ)

Là một hiệu giày phụ nữ được nhiều tín nhiệm của quý bà, quý cô, vì kiểu đẹp và tốt nhất không đâu sánh kịp.

Bà hiệu mới chế ra nhiều kiểu sandales mùa hè để đi xe đạp rất bền và nhẹ giá tính phải chăng.

...RIÊNG

Tuy nhiên đó chỉ là phương kế nhất thời không thể sống đời để giữ chỗ ruộng kia. Vậy thương con, bà phải nghĩ kế lâu dài cho con, bà hãy bày tỏ cho con bà biết cái nguy cơ của tương lai cô ta nếu chồng cô ta cứ giữ cái tâm địa ấy mãi. Cô ta phải cảm-hóa chồng, cương quyết mà cảm-hóa cho chồng bỏ nết chơi bời, bỏ tính ý lại. Xem chừng chôn cô ta khó thay tâm địa, thì chính cô, cô phải nghĩ một kế sinh nhai để mà tự nuôi thân, và nuôi con sau này chứ chồng như thế thì còn mong nương cậy được gì? Đó, nếu biết thương con thì bà hãy thương như thế.

HỎI. — Tôi mồ côi cha từ lúc còn trứng nước. mẹ tôi đoán tang cha tôi thì đi lấy người khác bỏ tôi lại cho chú thím ruột tôi nuôi: Và từ đó mẹ tôi không hề lại vãng thăm nom tôi, ai cũng đành nhìn là mẹ tôi đã chết tôi nhờ chú thím nuôi nấng rất tử tế không khác gì con đẻ. Và đối với chú thím tôi, tôi cũng rất mực yêu mến. Năm ngoái chú thím tôi gả chồng cho tôi. Trước khi cưới có xảy ra một chuyện là mẹ tôi ngẫu nhiên trở về, can thiệp vào đám cưới của tôi, khăng khăng không cho tôi lấy người mà chú thím tôi đã lựa trọn. Sau không hiểu vì sao trước ngày đám cưới một hôm mẹ tôi lại bỏ đi. Không ai nhắc gì đến mẹ tôi nữa. Riêng tôi, gặp mẹ, mà tôi cũng không có lòng mừng. Những lời ăn tiếng nói của mẹ tôi khác xa (Xem tiếp tr 8)

Cùng một số người như họ
Trần, hai nhà thám hiểm Nguyễn
Đôn Phục và Nguyễn Hữu Tiên

CÂY CÂY

Những ý tưởng lãng mạn,
những ý tưởng độc thân, cùng
những tư tưởng duy vật bị gạt

...VỐN NGHIỆP NÔNG - GIA...

đem trình bày với quốc dân tập
« Mạnh từ quốc văn giải thích »
ngô hầu nhắc nhở quốc dân
đừng quên đạo cương thường.
Tiếng chuông thứ hai này,
cũng như tiếng thứ nhất, đã
không có một lần sóng vọng
nào.

Không những thế, hai bộ
sách kia còn làm đầu đề cho
nhiều câu chuyện hải hước vô-
ý-thức giữa bọn trẻ « tài hoa »
cô ý thoát ly cái tiếng xích
bằng vàng của lễ giáo, cô ý
lầm tiêu diệt tất cả những cái
gì là chất phác, là chân thành.
Những cái gia tham quý quyết
được khen phục (nghệ thuật
đi lừa, nghệ thuật dối trá, và
nhiều nghệ thuật lương); những
cái thực thà bình dị bị rẻ
bình.....

Song le, cái gì không có một
nền tảng vững vàng lẽ tất
nhiên chỉ sống được một thời
gian ngắn ngủi....

Một tiếng sấm thật to nổi lên,
rung chuyển khắp hoàn cầu và
đánh tan được đám sương
đầy đặc đã bao trùm giải đất
Việt-Nam trong hơn chục năm
trời.....

1939. Cuộc Âu - chiến bùng
dậy lên ở khắp phía trời tây lôi
cuốn vào vòng đạn lửa những
nước mạnh nhất thế giới.

1940. Nước Pháp bại trận,
Giữa tình thế nguy nan, một vị
lão anh hùng đem hai vai đã
chịu nặng những năm tháng
ra gánh vác tất cả những nỗi
gian lao. Vị lão anh hùng ấy là
Philippe Pétain.

KHAI-LUẬN VỀ MỘT KHẨU- HIỆU CỦA THANH - NIÊN HIỆN-THỜI — NGỌC-HOÀN

Khi đó, tuy đã 84 tuổi đầu,
ngài cũng phải hăng hái lĩnh
nhận lấy cái địa vị rất nặng nề
của người Quốc trưởng, cái
địa vị mà không còn ai dám cho
là sung sướng nữa.

Sau khi đã đổi ngụy thành an,
ngài thiết tha kêu gọi quốc dân
hướng về một phương châm
khác hẳn phương châm mà
nước Pháp cộng hòa vẫn noi
theo. Phương châm của ngài
rất mới nhưng mà rất cũ. Nó
gồm trong 3 yếu tố :

Cán lạc — Gia đình — Tổ quốc.
Để cho quốc dân hiểu rõ mục
đích của phương châm ấy,
ngài thẳng thắn giải tỏ cho
quốc dân rõ những sự lầm lạc
của mọi con đường mà quần
chúng vẫn xô đẩy nhau theo

kết án một cách rất gay gắt.
Những bản tuyên ngôn, những
bài diễn văn vô cùng cảm động
của ngài đã khiến cho dân
Pháp hiểu rõ cao ý của ngài và
đều ngoan ngoãn vâng theo. Và
cũng đến lúc ấy người ta mới
lại chịu hiểu rằng :

Không thể nào xa bỏ gia
đình được mà ruộng đất cũng
chẳng bao giờ nói dối ai.

Tất cả những việc đã xảy ra
bên đất Pháp vang dội đến giải
đất Đông dương một cách
mãnh liệt.

Thanh niên Việt Nam bừng
giác ngộ. Con ác mộng vụt tan

Ai là người có chút tâm
huyết, khi nhìn lại những quãng
đường khuất khúc mà mình đã
mù quáng bước qua, đều hình
như lay lăm tự thẹn về sự
khuyết điểm của mình đối với
bốn phần.

Thế là, may mắn thay, một
tư tưởng vươn lên, mọi chủ
nghĩa khố lạc tự nhiên phải
tuân theo cái luật đạo trời
hữu - ích.

Chính phủ đề ý đến việc
giáo dục quốc dân một cách
gắt gao :

Những tờ báo có tính cách
hạ cấp bị cấm tiệt. Tất cả các
sách vở đề hèn bị tịch thu. Mọi
nhà khiếu vũ bị đóng cửa.
Những nơi hành lạc bị kiểm
soát nghiêm ngặt.

Lúc này mới là lúc người
ta nhận chân thấy mối liên quan
của mỗi phần tử đối với gia
đình, đối với xã hội.

(Nón nâu)

QUÝ bà !

QUÝ cô !

Muôn có giấy tờ, đẹp
bên và dễ đi, không đâu
sánh kịp xin mời lại hiệu :

QUÊ MIỀN

36, Phố HÀNG BỒ

— H A N O I —

sẽ được
như ý !

Trường ở xe
bước xuống
cửa bệnh viện
một buổi sáng.

-- Người gác
cửa chưa mở,

nên Trường đứng cạnh gốc cây, vẻ bần thần,
không vui.

— Máy giờ mở cửa bác?

— Dạ! Thưa ông tìm giờ ạ.

Người gác trả lời lễ phép, Trường hỏi tiếp:

— Cô Tiên vẫn làm ở bệnh viện như
thường chứ?

— Vâng, cô ấy vẫn giúp bệnh viện, có
lẽ hiện giờ cô ấy đang trên gác. Đạo này cô
ấy bận lắm vì có nhiều người vào nằm
tại đây.

« Cô ấy hơi bận » Trường thấy lòng nhẹ
nặng được đôi chút. Trường về đường bệnh ở
quê gần một tháng mà văn vện chỉ nhận của
Tiên được một lá thư chứa đựng ít câu
hỏi thăm xã giao nhạt nhẽo. Chẳng đã viết
cho nàng bao nhiêu lá thư, bày giải nỗi lòng
hư quạnh bao nhiêu thương nhớ, mà thư đi
chẳng có thư trả lại... Lắm hôm Trường đã
ngủ Tiên quá vô tình quên chàng, để đi theo
tiếng gọi yêu đương mới...

« Hay là Tiên không ở bệnh viện nữa »
« hay là Tiên bận việc, không có thì giờ biên
thơ trả lời chàng »

Trường cô tin ở có thứ hai để cho lòng
đầy khổ, tìm một sự an ủi của con để tự ám
thị mình.

— Mời thầy vào.

Người gác mở cửa sắt, tiếng bánh xe rít
lạnh lạnh trên sỏi...

Trường hấp tấp bước vào bệnh - viện, đi
qua mấy hàng lan can, thì gặp Tiên: nỗi suong

MÀU ÁO TRẮNG

CHUYỆN NGẮN của NGUYỄN - DUY - DIỄN

sửng, rạo rức
trong lòng g
khiến Trường
không giữ nổi,
gọi to:

— Có Tiên!

Có Tiên!

Tiên quay lại, gặp Trường, mỉm cười:

Trường cuống quýt:

— Tiên! Trường ở quê mới lên, tôi thăm

Tiên...

Tiên vẫn vui vẻ:

— Cảm ơn ông! Phán ông, ông đã thực
mạnh rồi chứ? Sao ông không ở lại quê tỉnh
dưỡng ít hôm cho thực khỏe đã! Có việc gì
khiến ông phải vội đâu!

Chữ « ông » nghe bình thản và lạnh như
tiên. Trường dần lòng, cô lấy vẻ bình tĩnh:

— Tôi đã mạnh! Phán Tiên, Tiên vẫn
nhận được thư tôi gửi chứ?

— Vâng, tôi vẫn nhận được, nhưng rất
tiếc không thể trả lời ông được vì bận quá!
ông thứ lỗi cho, có dịp sẽ xin hầu chuyện ông
lưu hơn...

Nói xong nàng cúi xuống chào Trường,
rời mở cửa phòng bên bước vào.

Một mình đứng trơ vơ, bàng hoàng về sự
gặp gỡ tế nhạt, chàng tò mò nhìn qua cửa
kính tìm Tiên.

Bỗng Trường cau mày, vẻ đau xót hiện
trên khuôn mặt; chàng thoáng thấy Tiên
đang ngồi bên giường một bệnh nhân trai
trẻ như chàng, và miệng nói những lời chắc
là âu yếm lắm, tuy chàng không nghe rõ, chỉ
thấy làn môi ướt mấp máy.

— Trời ơi! đàn bà!

Chàng vừa ghen ghẹo vừa ủ rũ bước ra
tiếng sỏi sào sạo dưới chân mà Trường không
để ý gì hết nữa, xung quanh chàng chỉ thấy
một nỗi buồn bao la, thăm thẳm.

(Xem tiếp trang 10)

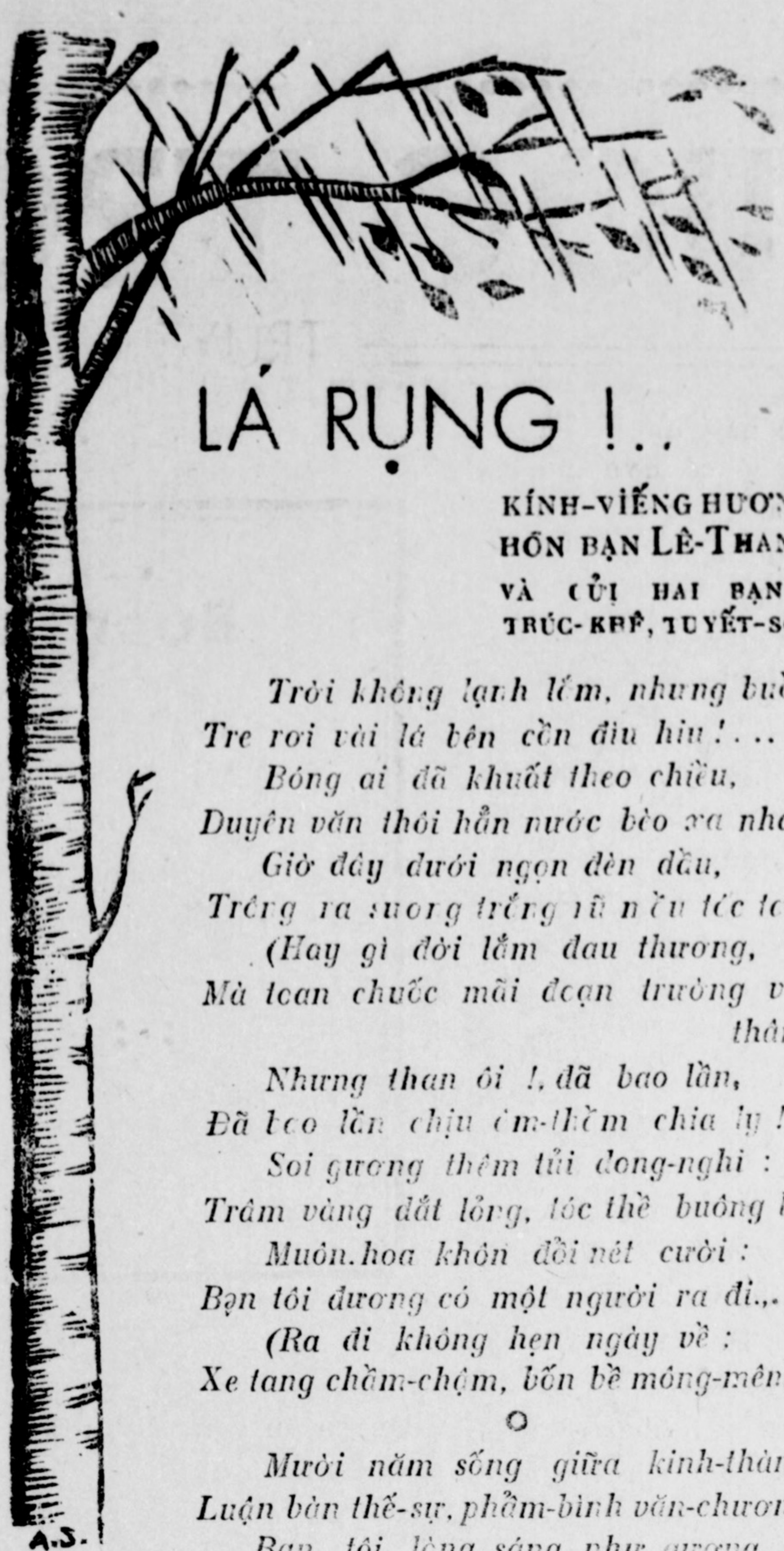
TẶNG NGƯỜI ĐỒNG RUỘNG

BÌNH-LUẬN VỀ MỘT TRUYỆN CỔ-TÍCH CỦA NỀN VĂN-HÓA NÔNG-NGHIỆP

NGHĨN THU ĐI HÂN

(HAY LÀ TRUYỆN VỢ CHỒNG NGÂU)

CỦA BÀ TUYẾT-MAI P. Q. Đ. SẼ ĐĂNG Ở MỤC NÀY, TRONG SỐ SAU

LÁ RỤNG !...

KÍNH-VIỆNG HUONG
HỒN BẠN LÊ-THANH
VÀ CỬ HAI BẠN :
TRÚC-KHẾ, TUYẾT-SON

Trời không lạnh lắm, nhưng buồn,
Tre rơi vài lá bên cồn đầu hiu!...
Bóng ai đã khuất theo chiều,
Duyên vẫn trôi hắt nước bèo xa nhau.
Giờ đây dưới ngọn đèn dầu,
Trông ra sương trắng rũ nều tóc bạc.
(Hay gì đời lắm đau thương,
Mà loan chước mãi đặng trường vào
thân).

Nhưng than ôi !, đã bao lần,
Đã bao lần chịu cảm-thầm chia ly !
Soi gương thêm tủi dong-nghe :
Trám vàng đất lỏng, tóc thề buông rơi.
Muốn hoa khôn đổi nét cười :
Bạn tôi đương có một người ra đi...
(Ra đi không hẹn ngày về :
Xe tang chậm-chậm, bốn bề móng-mên).

Mười năm sống giữa kinh-thành
Luận bàn thế-sự, phẩm-bình văn-chương
Bạn, tôi, lòng sáng như gương,
Nghĩa ngang sơn hải, tình thường
bèo mây.

Dậm xa in bóng hoa gầy,
Chia tay năm ấy vào ngày mộ-thu.
Sang nam cánh nhận hững-hờ,
Lỡ tay thua một nước cờ... than ôi!...
Từ tôi lặn-dặn bên trời,
Mảnh thư thường ký lên người gửi
thăm.

Ngày về tìm đến cố-nhân,
Lầu thơ hoa rụng mấy lần rêu phong.
Hài thêu rên bước ngại ngừng,
Cánh song chợt hé... vô cùng bàng
kháng :

« — Tưởng rằng đường thế bụi lăm,
Chị đi, đâu ngờ một lần về đây ! »
Vội mời trở gót mái tây,

Chia ngôi chủ, khách, hỏi ngày ra đi
« — Phiêu-linh đời có vui gì,
Bao nhiêu lơ lải đem về là đây :
Gió sương với tập thơ này,
Với con tim héo chưa đầy tru-tư ».
Mim cười bạn đỡ tập thơ :

« — Nhân-sinh trần-thế có thừa đắng cay,
Riêng buồn ngày chị về đây,
Than ôi, lại chính là ngày tôi đi ».
...
Tìm dành gạch vết chia ly.

Bạn đi đất lạ tôi về cố thôn.
Sông hồ vô ngựa đã chôn,
Cuối xuân ngày ấy vừa tròn nửa năm.
Trở về bạn vội đến thăm,
Giữa khi tâm-sự bội phần sót-sa :
« Chị nên trân-trọng thân hoa,
Quá ra khi nữa, biết là làm sao ? »
Gương vui, thắm gạt lệ trào,
Mặc cho ngày tháng trôi vào tịch-liêu..

Tình ai như quán chợ chiều,
Tình tôi vườn quạnh lại nhiều gió mưa.
Nguyễn cùng sống giữa hững-hờ,
Khơi trầm cho ngát, mà chờ trăng cao.
Cánh bằng bông vương chỉ đào,
Câu thơ mình bạn thảo vào tờ hoa.
Trắng, lên bóng chưa chút tà,
Con tim đau thắc đau là đã xong.
Tuy tròn hai chữ tình chung,

Nguồn vẫn bạn vẫn thuận giòng nhẹ trôi.
Có khi thức trắng đêm giải,
Nước cờ còn tức vô tài nên thua.
Có khi họp mấy bạn thơ,
Nhấp trà, nghe khách so thơ nẻo-nùng !..
Mảng vui nghĩa bạn mênh-mông,
Nét thơ chưa ráo, mà lòng đã say.

Đầu ngõ cát bụi mờ bay,
Tôi về thôn cũ với ngày tháng qua.
Vui xưa vương bóng tre già,
Biệt-ly buồn lắm ai mà gây nên.

Chim kêu ba tiếng ngoài thềm,
Sớm mai tiếp được một tin chửa lành :
Bạn nơi bệnh-viện bỏ mình !...
Bốn trời mây trắng hóa thành màu tang.
Đau thương ngỡ trước bề bàng,
Bạn ơi, nhận lấy hai hàng lệ tuôn.

Tre rơi vài lá bên cồn,
Trời không lạnh lắm nhưng buồn hiu hiu

Ngân - Giang
(Thôn Hương-Dương)

(TIẾP THEO)

Phương theo anh ra đến cửa. Chưa bao giờ lòng nàng tung bừng như bây giờ. Nàng đã nhìn thấy mình một sinh viên y học đi lại giữa đám người bệnh đau đớn và rên 'a-

Giấc ngủ nhẹ nhàng quá. Đường như chỉ có đôi mắt của Phương thiu thiu nhắm lại theo thói quen, còn tim thức vẫn to mớ trong sự ngong ngóng, náo nức, nên vừa có tiếng động khẽ, nàng đã vàng trở giấy hoàng hôn nhìn ánh trắng vắng vẻ ngoài sân mà nàng lăm lăm ánh sáng buổi mai. Nàng giẫy nẩy, cầu nhàu :

— Ông cụ thể thì thôi. Mình đã dặn đánh thức mình thức sớm.

Buong chân xuống đất, Phương cúi nhìn chiếc đồng hồ con để trên bàn, ngạc nhiên :

— Quái ! sao lại mới có ba giờ ?

Phương cảm hẳn chiếc đồng hồ, sút tận mắt. Quái mĩ có ba giờ. Tiếng tích tắc vẫn đều, đồng hồ không chết. Phương bật cười với điều ngộ-nhận của mình vừa rồi. Nàng nằm xuống, tự bảo :

MUỐN ĐƯỢC SINH TƯƠI

Các bạn hãy dùng thử :

7 MÀU SẮP MÔI
Pimprenelle

Thơm, bóng, bền màu, không hại môi

DO NHÀ KỸ SƯ HÒA-HỌC
Jean BEYER chế tạo

Pán khắp nơi giá quảng cáo :

6500 một ống

PAI LÝ ĐỘC QUYỀN :

TANDA et Cie

72, WIELE HANOI 72.

(Cần nhiều đại lý các tỉnh)

— Phải ngủ mới được. Từ tối mình mới ngủ có hơn giờ đồng hồ. Mai buổi học đầu tiên mà cái mặt mình lại bơ phờ xanh leo thì kỳ quá ! Bà độc ơi ! bà độc, bà muốn chữa bệnh cho người thì chính bà, bà cũng phải khỏe mạnh đã chứ !

Phương nhắc lại câu nói của một người bạn bảo nàng từ dạo nghỉ hè khi biết nàng định theo ban y học. Câu nói đáng lẽ chỉ để bỏ qua và người bạn nói ra cũng là nói cho vui chuyện. Nhưng Phương nhận thấy sự hữu lý trong câu nói đó.

Người Phương vốn mảnh khảnh, ai trông cũng bảo là yếu ớt. Nhưng riêng Phương thấy mình rất khỏe mạnh, không đau yếu bao giờ. Và kể từ bậc sơ học đến hết bậc trung học, Phương vẫn thừa sức khỏe để theo học một cách nhàn nhả ung dung không chút vất vả. Tuy nhiên câu nói của người bạn vẫn gieo cho Phương một nỗi lo ngại mĩ mĩ, nhất là sau khi dò hỏi những người đã theo ban y học, biết chương trình học và sự học thực hành rất nặng nhọc, một vài nữ sinh viên đã theo đuổi đến năm thứ ba mà lại phải bỏ giờ vì không đủ sức khỏe, Phương càng lo ngại cho cái thân hình mảnh khảnh của mình.

Nàng bắt đầu chú trọng đến sức khỏe và cùng một lúc mải một học, nàng mới một bỏ đường thân thể những muốn được vạm vỡ được thừa sức lực ngay tức khắc. Không hề

để ý đến sự ăn uống Phương bỗng thành khó tính trong hai bữa ăn, đòi mẹ mua những thức ăn mà Phương cho là 'bổ béo'. Cả giấc ngủ nghỉ của Phương cũng thay đổi, Phương gất gống nêu trong khi ngủ người nhà lăm rấm rĩ. Không hiểu nguyên nhân, bà Ký và vợ Minh phản nản bóng gió chưa gì Phương đã làm cao, đã hách dịch, hếch lạc. Phương biết, nhưng lăm ngơ. Nàng mặc mọi người. Nàng chỉ có một mục đích khỏe để đủ sức theo học. Trong một thời gian, Phương sống như một người ích kỷ, một người chỉ biết có mình.

NUOC TRONG NGUON

TRUYỆN DÀI của THU-THU

Buồn mênh mông

Con đâu biết mẹ bước đường cùng,
Dưới ngọn đèn tàn ruột rồi bung.
Cười gương còn e người vợ cá,
Khóc thắm bởi thẹn kiếp chồng chung.
Chăn đơn dăm tấm tương chi dăm âm,
Phận lẻ riêng than quá lạnh lòng.
Tay âm hải - nhi ngồi đôi bóng,
Ngửa trông trời thăm, thăm muốn trùng.

THÚY-HÀ

1938

Khi ghi tên vào ban dự bị P. C. N, nỗi lo ngại về sức khỏe mới vơi đi, tuy Phương không thấy mình to béo thêm ra chút nào ! Song nàng tin ở mình, nàng cảm thấy trong người một sức mạnh vô cùng thì bất chấp cả mười năm học hành nặng nhọc chớ dừng nói là năm năm ! Ngay bây giờ đã gần hết một đêm mà chị ngủ được chút đỉnh, Phương không thấy mình một chút nào trái lại cái sức mạnh mà Phương cảm thấy tiềm tàng trong mình đang như một nguồn nước siết chảy rào rào, khiến nàng dù muốn lìm mình đi trong giấc ngủ cũng không được, chẳng khác gì một sinh lực

bồng lặt không thể ngăn hãm lại được. Đã thế lại còn sự ngong ngóng cái buổi mai mới đầu cho một giai đoạn mới say sưa nhất trong đời nàng, nó làm cho Phương như cái lò so chỉ muốn lật bật trời dậy. Chưa bao giờ Phương lại biết một cái đêm chờ đón buổi khai trường náo nức sồn sào những cảm giác như đêm nay.

Tự dưng xa thoát nhìn thấy tòa chính đường uy nghi, mặt trước cửa trường đại học, Phương đã run run bởi một cảm giác tôn kính, sợ hãi. Lúc nàng tưởng tượng những sinh viên đứng lờ nhò quây quần trước cửa trường như một đàn kiến nhỏ li ti cũng có cái tham vọng bỏ leo hết tòa nhà bao la và Phương nẩy ngay lòng khâm phục cái trí kiêu nhả của đàn kiến. Lúc Phương lại nhận ra cái vẻ uy nghi của tòa nhà là một cái vẻ hiên từ nhân ái, cái đồ sộ của tòa nhà là một tâm lòng dung dưỡng rộng rãi, đám sinh viên vây quanh đèn hướng cả vào đây, và thành kính trong một dáng điệu ngưỡng mộ, miệng người nào cũng ngửa lên như để hớp một nguồn nước vô hình liên miên chảy không bao giờ ngừng... Nếu Phương là họa-sĩ, nàng sẽ vẽ ngay cái cảnh tượng tượng đó nó biểu diễn, tượng trưng đúng nhất trong tinh thần Phương, cái quang

cảnh ngày nhập học sáng nay ở trường Đại-học.

Trên xe bước xuống mà Phương run chân. Cùng với mỗi cảm động, nàng thêm sự ngỡ ngàng, bảo xe đỗ lại chỗ đầu phố khuất rồi đứng ngáy nhìn đám đông ồn ào và tu tít. Vẻ hớn hớ và vui tươi của mọi người lộ lộ niềm hăng hái sốt sắng, ca lên một điệu đồng tâm với Phương. Không dự dự, nàng theo chân hai người vừa vượt qua chỗ nàng đứng tiên lại trước cửa trường giữa đám đông đã trở nên thân mật, tuy Phương chưa quen biết khắp cả.

— A chị Phương !

— Phương ! Phương !

Tiếng kêu gọi vui mừng. Phương rí rít không biết ngành về phía nào.

Giới thiệu với chị anh Bích anh Lung, chị Hữu, chị Ngọc.

(Còn nữa)

DOCTEUR

HY

17 RUE TAKOU 17

(phố hàng cót)

HANOI

Chuyên môn về :
Bệnh đàn - bà

YÊU ĐÀN, NHƯNG
KHÔNG NINH ĐÀN

CHUYỆN RIÊNG

(TIẾP THEO TRANG 2)

với sự tôi vẫn tưởng tượng về người mẹ mặt tích của tôi. Có thể nói sự mẹ tôi trở về gieo vào lòng tôi một nỗi thất vọng hơn là một sự cảm động.

Đám cưới của tôi lại tiếp tục như không có sự gì xảy ra. Tôi vui vẻ sống trong gia đình mới, có nghĩ đến mẹ cũng là chỉ thoáng qua như lúc trước và không bao giờ muốn tò mò biết cái cảnh trạng của mẹ tôi ra sao. Bây giờ tôi sắp sinh cháu thì mẹ tôi như một cái bóng ma lại hiện ra, giữa nhà chồng tôi để tôi cáo rằng trước khi cha tôi chết có gửi chú thím tôi một rón vàng và một số tiền hai nghìn đồng. Mẹ tôi đi lấy chồng, chú thím tôi vẫn giữ số tiền đó, bây giờ mẹ tôi về báo phải đòi lấy lại. Không hiểu mẹ tôi nói với nhà chồng tôi ra sao mà mẹ chồng tôi đều dục tôi phải đòi lại.

Tôi rất khó tâm, khó xử? Không đòi thì nhà chồng bảo tôi là ngu dốt, mẹ tôi nhiều móc tôi là đại dốt. Đòi, thì biết có sự thực không, dù có sự thực tôi cũng không muốn đòi, chú thím tôi yêu thương tôi rất thực tình. Và bây giờ chú thím tôi sa sút, riêng trong việc cưới tôi sắm sửa và cho tôi hàng nghìn đồng. Vậy bây giờ tôi nên làm thế nào? Từ khi xảy ra câu chuyện, giữa chú thím tôi và tôi có một sự ngớ ngàng làm cho tôi rất đau đớn. Tuy nhiên chưa bao giờ chú thím tôi nói đến chuyện này. Hiện thời mẹ tôi ở hẳn bên nhà chồng tôi.

PHƯƠNG (Vinh)

(Xem tiếp trang 11)

TỪ THỬA SƠ SINH

KHẢO - CỬU CỦA NGÔ - QUÝ - SƠN

(TIẾP THEO)

Chôn rau

Ở xứ ta, khi người thiếu phụ thấy đau đẻ nằm lên giường thì người nhà đã sắp sẵn ngoài sân một cái nôi đất, một con chó con đen và một đạo bùa. Hễ người sản phụ sờ đứa bé ra, đứa bé bắt đầu khóc thì người nhà đứng đợi ngoài sân cắt tiết ngay con chó, rồi bỏ cả con chó vào nôi đất cùng cả với rau người đẻ và bùa mà chôn xuống đất. Nếu không có chó con thì làm một cái hình nhân thế nào cũng được. Chôn con chó hay hình nhân là có ý thay cho đứa bé. Nếu đứa bé đẻ phải giờ độc bị ma quỷ ám ảnh thì đã có hình nhân hay con chó thế mạng vào đứa bé rồi. Bùa thì cốt để trừ ma quỷ nhất là hồn Phạm Nhan không được quấy nhiễu cái rau khiến cho người mẹ ốm yếu gầy còm.

Về tục chôn rau, ngay người mình cũng đã mỗi nơi mỗi khác. Ở các làng thuộc tỉnh Sơn tây tôi thấy phần nhiều người ta chôn rau đứa bé ở giữa cổng ra vào. Làm như vậy là có ý cho rau đứa bé được chặt chẻ vì vết chân đi đi lại lại luôn của người

nhớ; ở các làng thuộc tỉnh Bắc Ninh, Bắc Giang thì lại mang chôn rau vào một số vườn. Thỉnh thoảng người nhà phải đến đây để trông nom xem đất. Nếu đất sộp thì đứa bé hay nòn ọe, nếu đất giệt xuống thì hay ngạt mũi.

Vì thế nên ở vùng này hễ thấy đứa bé ngạt mũi, thì bỏ đứa bé mang ngay cuốc ra sới đất ở chỗ chôn rau lên; nếu nó nòn ọe luôn thì lại ra đây giẫm chân vào năm bảy lượt cho nó chặt xuống.

Cũng có nơi đẻ xong không chôn rau lại mang rau chôn lấy với với để vào một cái nôi đất chung quanh lấy đất bịt kín song mang cho cái nôi ấy lên mái nhà ở ngay chỗ người nhớn thường đi qua lại luôn (1). Phong tục này rất thông thường ở vùng Sơn tây giáp giới Hòa bình. Trong 10 nhà ta đến chơi, ta thấy có tới 7 nhà cheo một cái nôi đất như thế lủng lẳng ở cửa ra vào, mãi đến năm đứa bé lên 10 mới mang cái nôi ấy quăng ra giữa sông. Làm như vậy người mình tin rằng đứa bé sẽ được luôn luôn khỏe mạnh, không mấy khi quặt quẹo. (Còn nữa)

GIẤ MỘT TẤM ẢNH 9×12 CHỈ CÓ 0p.25
BẠN ĐỌC MUỐN CÓ ẢNH CỦA 40 NHÀ VĂN :

Phạm-Quỳnh, Nguyễn-văn-Vĩ, Nguyễn-văn-Tổ, Trần-trọng-Kim, Dương-ba-Trạc, Phan-Khôi, Nguyễn-văn-Ngọc, Hoàng-ngọc-Phách, Ngô-tất-Tổ, Hồ-biến-Chánh Nam-Hương, Đào-trình-Nhất, Phan-trần-Chức, Trần-thanh-Mai, Nguyễn-Tuân, Lưu-trọng-Lưu, Vũ-trọng-Phước, Bùi-thê-Mỹ, Tú-Mỡ, Nguyễn-Giang, Hàn-mạc-Tử, Quách-Tấn, Vũ-hoàng-Chương, Phùng-tất-Đắc, Vi-huyền-Đắc, Xuân-Điêu, Huy-Cân, Trọng-Lang, Tam-Lang, Thê-Lữ-Tân-Đà, Trúc-Khê, Nguyễn-triều-Luật, Thiệu-Sơn, Trần-tiến-Khai, Đông-Hồ, Vũ-Bang, Đoàn-phú-Tử, Hoài-Thanh, Đào-duy-Anh.

Xin gửi thư kèm ngân phiếu 100 cho Ô. AN-NGỌC-PHUNG, Kiosque Thanh-Tao ở Vinh, vài ngày sau bạn sẽ nhận được 40 ảnh các văn cùng 1 lần mới 3) yuêq anh van hien daib (I, II, III) củ VŨ-NGỌC-PHAN; (gửi lối bảo đảm)

CHÍNH CON TRẺ ĐÃ SINH RA NGƯỜI LỚN

(TIẾP THEO TRANG NHẤT)

Mà cũng vì ánh sáng có bất ngờ nên chúng ta không khỏi ngạc nhiên, Linh hồn đứa trẻ đã không u tối, thì những lời « chỉ đạo » (directives) do Hóa Công ký thác ở đây trước khi câu-tạo nên trí-giác của trẻ, đã giúp nó cảm-tri được những điều chúng ta không sao cảm-tri được nữa vì những điều « chỉ đạo » kia đã biến mất ở những người thành nhân rồi.

Khi mở đầu câu chuyện này, tôi có nói đến hai cá-tính đặc biệt của tâm hồn đứa trẻ ấy là muốn ám chỉ những « linh tính chỉ dẫn » (instincts-guides) đã bày bố cuộc khai-triển đứa nhỏ. Đây là những đặc tính thiết-thực và cốt-yếu, chúng ta sở dĩ không quen là bởi lúc bắt đầu cuộc tâm hồn trẻ, thì những đặc tính kia đã bị vùi lấp dưới những trở lực do hoàn cảnh gây nên. Nhưng nếu được những điều kiện ngoại giới thích hợp, thì những bản tính tiềm ẩn đó sẽ phát lộ một tính người rất mạnh mẽ và điều hòa, khác hẳn với tính

người hèn yếu, nhiều tật xấu mà ta thường gặp.

Trong đời sống tâm-hồn của đứa trẻ, có một vùng cách biệt không ai thấu hiểu mà cũng lại chứa đầy ánh sáng và sinh khí như những vùng sâu ở dưới bề. Ánh sáng soi rọi những u tối của tự-giác hết như ánh đèn bể đã soi đường rọi lối cho tàu bè trong lúc đêm khuya mù mịt...

... Tâm linh đứa trẻ rất đặc-biệt sự bất tự-giác (inconscience) của nó là sự bất tự-giác của một người chưa có lương tâm. Mà ánh sáng lương tâm của chúng ta, cũng như ánh sáng mặt trời đối với bề sâu, không thể rọi tới chỗ thâm cùng trong tâm hồn đứa bé. Song tâm hồn nó đã có ánh sáng riêng: ánh sáng ấy là một tinh-lực dùng để câu tạo một cá-tính, « một người ».

Mà cái quyền năng câu tạo kia thực là sáng suốt và được điều khiển rất đúng mực, theo một trật tự phổ-biến của Tạo hóa, thiếu-trật tự này không gì tồn tại được.

Những cặp mắt mãnh liệt của loài vật dưới bề sâu, có thể ví với những điều chỉ đạo sáng suốt, khôn ngoan đang hoạt động trong tâm hồn trẻ với sức mạnh của luật thiên nhiên. Những điều chỉ đạo ấy đến là những bản năng sinh-tồn, bén gốc từ lúc đời người khởi thủy, từ lúc tất cả đều ở tình-trạng tiềm-phục, mãnh-liệt.

Cái phân bí-mật của trẻ không phải là tội lỗi ẩn dưới, bộ mặt hay mơ mộng, mà là phân bí mật của một « ấu trùng tinh thần » (embryon spirituel) đang thời sinh. Ấu trùng mang trong nó cả hình trạng tương lai của cá tính, hết như một mầm non mang trong nó hình thức nhất định của cây lớn sau này. Xét lại theo phương diện trên thì đứa trẻ có tính cách trọng-yếu của một kẻ tạo-nhân, hay nói cho rõ hơn, « đứa trẻ sinh ra người lớn ». Quả thực có trẻ mới có người lớn, mà chỉ đứa trẻ là có thể theo đuổi được công việc tạo-nhân đến độ chót một cách hoàn mỹ.

(Còn nữa)

THỐNG CHẾ PÉTAIN ĐÃ NÓI

Trong những công việc mà Chính-phủ phải chú ý không có việc nào quan trọng hơn việc Quốc Dân Giáo-Dục.

ĐÃ CÓ BẢN

TRÊN ĐƯỜNG NGHỆ - THUẬT

VĂN HỌC BÌNH - LUẬN CỦA VŨ NGỌC - PHAN

Ấn lần thứ hai có phụ thêm chữ Hán và sửa lại rất kỹ - Quyển sách rất cần cho tất cả những người muốn hiểu rõ cách viết văn, các loại văn, đặc tính văn chương Việt Nam và mấy nước khác.

Rất có giá trị, Giá 3\$00

CON ĐƯỜNG MỚI CỦA THANH-NIÊN

(CỦA VŨ-NGỌC-PHAN)

Quyển sách giáo dục thanh niên mà gia đình nào cũng cần phải có. - Giá 2\$20.

ẤP XUẤT - BẢN « CỎ ĐẠI »

thiên ký ức rất đặc sắc của TÔ - HOÀI

NHÀ XUẤT - BẢN HÀ - NỘI

Vũ gia trang - Thái - hà - ấp - Hanoi

màu áo...

(TIẾP THEO TRANG 4)

Chiều hôm ấy Trường thật thẹn trở lại bệnh viện, chẳng tìm Tiên để nói cho Tiên rõ những sự không hay mà Trường nghĩ về nàng. Trường sẽ nói cho Tiên rất nhiều không e dè không ngượng nghịu: tuy biết trước rằng sự tan vỡ, đứt đoạn của một mối tình yêu đầu tiên, độc nhất sẽ làm cho lòng phải khổ não xót xa.

Tối bệnh viện, Trường đương sắp sửa bước vào, thì người gác buổi sáng đã tới trước mặt, trao cho chàng một bức thư và lễ phép:

— Cô Tiên vừa mới ra về có nhờ tôi đưa hầu ông mảnh giấy vì đoán chắc thế nào ông cũng còn trở lại.

Trường nhận bức thư, cảm ơn người gác rồi bước ra, đi ngược lên phố vắng. Buổi chiều xuống nhẹ nhẹ — trên đầu, oanh cây giao nhau, chạy dài vun vút, Trường rờ bức thư với tất cả sự khinh bỉ chán chường.

Ông Trường

Tôi rất sung sướng được gửi tới ông mấy hàng chữ nhỏ. Lúc này tôi biết ông buồn và trách tôi nhiều lắm

nhưng biết làm sao được. Tôi chỉ là một người nữ khán hộ luôn luôn tìm ý nghĩa của đời mình ở sự săn sóc, yêu chiều các bệnh nhân, không thể thu góp tình cảm của mình trong một mối tình yêu nhỏ hẹp — Trước kia, bây giờ và mãi mãi xin ông hãy vui lòng coi tôi là một người bạn gái rất thành thực săn sóc an ủi trong khi ông đau đớn bị thiên hạ rời quên, cũng như các bệnh nhân đáng thương đang rên rỉ xung quanh tôi phút này.

Xin ông tin cho rằng, dù tôi sống nơi đây, nhưng tâm trí lúc nào cũng ở cạnh ông để luôn luôn cầu chúc ông an mạnh — Nếu một mai đây, không may bị đau yếu, ước ao ông sẽ còn nghĩ tới tôi — Một nàng tiên của bệnh viện như ông vẫn thường gọi — và cho phép tôi được săn sóc ông như săn sóc như một người bạn, một người anh một người chồng nếu ông muốn — đó là cái hân hạnh cái niềm phúc độc nhất của đời tôi vậy

Tôi sẵn sàng chờ đợi để được vuốt ve, an ủi ông.

TIÊN

Phát Diện xuân năm giáp Thân
NGUYỄN-DUY-DIỄN

trả lời đẹp

Cô NGỌC BẢO LIÊN. — 1.) Nên bận áo màu hương, màu da trời, màu vàng lợt 2.) Tóc nên dóc thành bím bọc về phía sau bằng một cái lược bao lóc. Gương mặt ấy kẻ lông mày lối nửa vành cung. 3.) Rửa mặt thật sạch song, rửa luôn hai da và hai chân. 4.) Dùng kem cho vú ở 4.) Đừng đeo kính cận thị ngay, để khi nào quá lắm hãy đeo, có khi vì thế mà khó cận thị. Như thế chưa nặng. 5.) Muốn làm lait d'amande phải dùng nhiều thứ thuốc làm chứ chỉ hạnh nhân không, không đủ. 6.) Ngồi lâu thì mỏi, ai không thể.

Cô HẢI QUỲNH Nam định.

— 1.) Muốn đánh phấn cho mịn về mùa này nên dùng lait d'amande xoa trước vào mặt để hơi se se khô đẹp phần 2.) Da ấy dùng phấn màu ocre foncé, son màu orange thắm. 3.) Lait d'amar-de có thể làm cho da có trắng hơn. 4.) Coi cách làm bụng thon ở số báo 238. 5.) Người có mặt thể thì chỉ nên dùng những màu sẫm. Về mùa lạnh dùng màu đen, mùa nức mặc áo sọc kẻ thẳng thì trông người có vẻ thon hơn 6.) Báo Đàn bà ít đăng những bài xã thuyết trông rộng và chỉ một lần trong một năm mới nói đến truyền tể giới. Bạn quên tên chỉ của Đàn Bà rồi sao?

Cô MAI Nam-định. — Vui lòng mua giúp. Gửi 12\$00 cả cước Phải gửi cho người nào có titre mới để nhận.

ĐANG IN

GIA 6\$50

LÀM BÉP GIỎI

CỦA BÀ VÀN - ĐÀI

Có ngót 1000 món ăn khác nhau và nhiều thực đơn thay đổi.

IN BẰNG GIẤY TÂY

Sách in có hạn, ai mua lên giữ trước — Tiền cước 1\$20

thư và man-
dat để cho:

Mme Đào-Thị-Minh

118, Duvillier
— HANOI —

CHUYỆN RIÊNG

(Tiếp theo trang 8)

TRẢ LỜI. — Cho là ông thân ra bà trước khi chết có gói hàng nện vàng hàng mấy nghìn bạc đi nữa thì số tiền đó cũng không đủ trả cái công chú thím nuôi dưỡng bà từ tấm bé đến nay.

Nếu chú thím bà không tốt mà nhà chồng và mẹ chồng bà lại đòi số tiền cũ tất chú thím bà sẽ tính tiền cơm, tiền thuốc, tiền mặc của bà ngót hai mươi năm trời và tiền bù đắp cưới xin cho bà vừa rồi tôi chắc số vàng và số tiền ông thân bà gói không đủ trả chú thím bà đâu. Ấy là tôi nói quá ra thê chớ dám chắc chú thím bà không phải là hạng người như thế.

Bà đừng nên tin bà sinh ra bà cho rằng tại có tiền của nên chú thím bà mới đòi đòi đòi bà từ

Cô THÀNH Huệ. — 1) Mới 18 tuổi chưa nên dùng son và phấn hồng vội. Đi đâu muốn cho vẻ mặt sáng sủa chỉ nên dùng một chút phấn ocre rosée nhẹ đập lên mặt thôi. 2) Những nốt đỏ ở mặt có hai cách làm hết a) dùng lait antilbourbouille (cách này cũng có thứ da không chịu cách thứ hai phải do mỹ viện dùng điện làm cho, tiếng pháp kêu cách đó là électro coagulation. 3) Đã gội lait d'amande.

Bà THÀNH. — 1) Son bôi đều đến tận vành môi thì miệng sinh hơn. 2) Ảnh bà trẻ lắm đấy chứ, đừng lo 3) đeo kính râm. Cảm ơn bà.

tê. Ở đời có nhiều kẻ đã ăn không của người ta mà lại còn bắt hủi người ta là khác. Sự từ tê là một bản tính hỗn nhiên không phải có tiền mà mua chuộc được đâu. Và mua chuộc chỉ được sự từ tê từng lúc từng đặng này chú thím bà từ tê với bà đặng đặng trong một thời gian hàng hai mươi năm trời đủ biết không phải chú thím bà thương yêu bà vì món tiền kia. Tôi tưởng rằng tại chú thím bà sa sút nên bây giờ không trả lại được cho bà số tiền ông thân bà gói trước chớ nếu có, tôi chắc đã trả hồi lại cho bà trong dịp cưới để tỏ với bà tâm lòng thành thực của người. Và cũng bởi xa sút nên bao nhiêu lâu nay mới đâu luôn bà để khỏi gieo vào lòng bà sự ngờ vực, để giữ cho giữa chú thím và cháu mỗi thăm tỉnh không bợn.

Tôi khuyên bà nên can hai bà mẹ đừng nên đòi hỏi, bà nên giảng giải cả cho chồng để nhờ chồng can giúp hai bà mẹ. Nếu chồng bà khi khải từ tê chắc cũng không chịu tán thành ý kiến của mẹ mình và mẹ vợ. Nếu bà thấy hai bà mẹ kháng kháng bởi chuyện, bà nên đến nói trước với chú thím lòng bà không bao giờ muốn thê, để gọi là an ủi chú thím ít nhiều. Một mặt bà cũng nói cho hai bà mẹ biết rằng đòi hỏi cũng vô ích, giây tờ không có, chuyện lại đã ngót hai mươi năm, còn đâu là bằng chứng.

Trông việc này muốn khỏi mang tiếng bất nghĩa và muốn khỏi gieo cái tiếng gian tham ăn lộn của cháu cho chú thím bà đã hậu tình với bà, bà phải hết sức cương quyết đừng để cho hai bà mẹ sai khiến.

THU-LINH

THƯ TÍN

Đã nhận được Mandat của quý vị kẻ dưới đây vậy xin cảm tạ.

Bà Vidal, bà Plusquellec và bà Đinh-ngọc-Kỳ Vinh, cô Yên-Pai Ninh-Giang, cô Thu-Tâm Bình-Liêu, cô Nguyễn-thị Xuân Sơn-La cô Phát Thủ-đầu-một, cô Trần-tiểu-Hương Lấp-Vô, ông Đặng-dinh-Cương Haiphong, cô Lê-Như Quảng-Trị, cô Trần-Lục Lạc-Nam, cô Nguyễn-thị-Quảng Paù-Quí, ông Nguyễn-duy-Viên Lai-Châu, S. E. Cung-dinh-Vạn Phú-Thọ, bà Nguyễn-Tế Quảng-Trị, bà Thanh-Cam Faisoo, ông Ngọc-Vinh, Bắc-Ninh, cô Kim-Quí Gia-Lâm, cô Bích-Ngọc Tuy Hoà, M. le Résident Phan-Thiết ông Tế-Xuyên Saigon, ông Ng. thế-Hiệu Hà-Đông, cô Hoành-Kim-Trúc Đông-Hà, ông Nguyễn-đi-h-Tim Pleiku, bà Quách-Hàm Hoà-Bình, cô Đoàn-Tuyến-Mỹ và ông Mai-Linh Haiphong, M. le Résident de France Baumé-Thuật

Cô KHUÔNG Quảng-ngãi. — 1. Đã làm réclamation về chiếc ngân phiếu lạc đó. 2. Hanoi hết margarine rồi.

Cô HÔNG-NHUNG. — 1. Báo chậm là vì đường giao thông bây giờ khó khăn, chúng tôi chịu không thể làm hơn được. 2. Không có cách nào làm sữa ta thành sữa tàu.

Cô BÍCH-NGỌC Tuy Hoà. — Giá vàng lên xuống thất thường không thể nói nhất định được. Còn một số tiền biết đâu để định giá? Có muốn hỏi mặt đá chăng?

Cô TRẦN-TIÊN-HƯƠNG Lấp-Vô đã gửi 4 số thiếu.

THÀNH HUƠNG

HIỆU BÁNH KHÉO NHẤT
HÀ-NỘI

Đủ các thứ bánh mứt
lời ta.

Nhận làm bánh
đám cưới.

43 Phố Phúc-Kiến 43

HANOI

Thuốc gia truyền
tuyệt hay!

PHÒNG - THÍCH (con chim) 0,30
THUỐC - LY (con chim) 0,40
THUỐC HO (con chim) 0,40
CHÍNH - KHÍ (con chim) 0,40
DẦU (POI HOA - LY) 1,20

ĐẠI-LÝ
TỔNG PHÁT HÀNH

NAM - TÂN, 100, phố Bernal, Haiphong
AN - HÀ, 13 rue du cuivre (Hàng mã) Hanoi

NGÀI MUỐN CÓ

nhà lầu
và ô-tô

nên mua
VE SỐ

ĐÔNG - PHÁP
một đồng
1 số

RƯỢU VANG

CHATEAU

tho' m. ngon và bổ huyết

CẦN ĐỀ Y HAI ĐIỀU:

1) Phương thuốc ho lao của cụ TRỊNH-BÀI-LONG (nội tổ ông đốc họ HAO) là đáng tin cậy vì đã cứu sống nhiều người mắc bệnh ho lao, bỏ ra máu hay ho đàm. Có 2 thứ

Có hai thứ: 6p.00 và 4p.00 — Hạng đặc biệt 8p.

2) Toàn cõi Đại-A-Đông ai cũng rõ sự công hiệu của Nước Cốt Sâm Cao-Ly (con sâm Cao-Ly chưng lấy nước cốt) Đại tài bổ dưỡng người già yếu Thanh niên nam nữ gây cộm, bạc-nhược. Vv

Ve lớn: 6p.00; nhỏ 4p.00 — Hạng đặc biệt 8p.

Ở XA MUA GỬI MANDAT (CÓ CÔNG);

TRỊNH - VĂN - HÀO

19, Rue de Vasselgne, Tânninh — Saigon

THUA GI' AU MỸ!!!

Tổng Đại-lý toàn Trung — Bắc-kỳ
NÊN (dèncây) hiệu Mặt Trăng của người Annam mới chế thấp đã sáng bền lại không hoi.
CAO DƯƠNG ĐẠI BÒ một thứ thuốc đáng gọi là vua thuốc bổ chế bằng cả 1 con dê và 27 vị thuốc bắc

Hỏi tại: BUI-NAM
105, Lê-Loi — HANOI Tél. 47

RA ĐỜI TỰ NĂM 1921, THUỐC BỔ

CỦU-LONG-HOÀN
VỎ BÌNH-DÂN

đã từng làm danh-dự cho nghề làm thuốc Việt-Nam
KHAP XE ĐÔNG-PHÁP CÁC CỬA HÀNG AN-NAM VÀ KHACH ĐỀU CÓ PAN LÊ
Hộp 2 hoàn: 2p30 Hộp 4 hoàn: 4p40 Hộp 10 hoàn: 10p70 Giá đã kiểm-xoá

TỔNG PHÁT-HÀNH Bắc-kỳ, Ai-lao và phía bắc Trung-kỳ

ETABLISSEMENT VAN-HOÀ N° 18 RUE DES CANTONNAIS — HANOI

Publication autorisée par arrêté du Gouverneur Général du 19 Janvier 1929

Imprimerie Lê-Cường tirage 200 exemplaire

La gérance LUU-THI-YẾN d'ho THUY-AN

Handwritten signature.